

Операция „Носорог“



Operation Rhino

© Lauren St. John, 2015

© Illustrations David Dean, 2015

All rights reserved.

Orion Children`s Books a division
of the Orion Publishing Group Ltd.

Операция „Носорог“

© Издательство „Фюм“, 2016

Превод Ирина Борисова Манушева

Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-185-3

Лорън Сейнт Джон

Операция „Носорог“



Илюстрации Дейвид Дийн

Издателство „Фюм“

*Посвещава се
на Кари Храбрата (17.10.1999–15.09.2012),
която откриваше себе си в Мартина
и с цялото си сърце мечтаеше да създаде
един по-добър свят за носорозите
и другите животни.*





I.

– Да се набъзваме до подножието на хълма! – предложи Бен от гърба на новото си пони Шилох. – Който е последен, ще измие чиниите след закуска.

Мартина погръпна сребристата грива на белия си жираф, за да го спре. Понякога се чудеше какво ще стане, ако на Джеми му щукне да не я послуша и се понесе заедно с нея из африканската пустош, и повече никой не чуе за тях.

Все пак той нямаше нито юзди, нито седло, пък и не беше обучаван нито ден да се подчинява на команди, както се прави с конете.

Макар и млад, жирафът беше почти пет метра висок, което значи, че ако Мартина падне, щеше да прелети поне три метра до земята. Но въпреки всичко обожаваше да язди белия жираф и на гърба му се чувстваше в пълна безопасност. От първата им среща преди година, когато той изскочи от мрака, за да я спаси от една кобра, жирафът се отнасяше към нея нежно като към новоизлюпенно пиленце. Мартина беше убедена, че връзката помежду им и любовта, която изпитваха един към друг беше най-добрата застраховка, за която един езгач може да си мечтае.

– Е? – подкачи я Бен отново. – Джемиде има поне три пъти по-дълги крака от моето пони, така че шансовете са на твоя страна, но аз все пак съм готов да рискувам.

Мартина поклати глава.

– Да не мислиш, че снощният гъжд ми е измил ума? Може да не съм спец по конете, но дори аз знам, че с Шилох ще литнете до долу, преди с Джемиде да сме направили и три крачки. Какво ще кажеш да се надбягваме до голямата хвойна¹ при кладенеца? Така ще е по-честно. Може да си по-бърз на спускане-

¹ Хвойновото дърво (*Podocarpus latifolius*) е вечнозелено, достига до 35 м височина, а стволът му е с диаметър до 3 м. Обявено е за национално дърво на Южна Африка и е защитено от закона.

то, но поне ще имам шанс да те настигна по равното.

Бен се засмя.

– Добре, но при едно условие. Ако загубиш, ще миеш чиниите две седмици. Готова ли си? Ще се видим при кладенеца!

С тия гуми той смушка понито, препусна по стръмната пътека и се изгуби по склона.

– Бен, почакай! – извика след него Мартина. – Мини между гърветата, като наближиш до къщата. Баба ми ще ни убие, ако ни хване да препускаме из резервата.

Вятърът обаче отнесе гумите ѝ. Бен летеше по стръмния склон на гърба на красивото си пони – изненадващ коледен подарък, който получи миналата седмица от родителите си. Майка му, индийка, беше сложила на шията на понито венец от цветя и копринени панделки, а баща му – висок, красив зулус¹, капитан на кораб, зашемети сина си, като въведе кобилката право в кухнята в „Са-

¹ Зулуси – най-многочислената група народи в Южна Африка, наброява около 10-11 милиони души. В края на XVII в. зулуските племена се преместват на сегашната територия на Република Южна Африка, като изтласкват местните бушмени. Името им означава „деца на небето“. Зулуската държава играе важна роля в историята на Африка през XIX в. и XX в. Нейн основател и един от най-прочутите зулуски владетели е Чака (Шака).

вубона“. Понито беше басуто – издръжлива планинска порода, произлизаща от Кралство Лесото. Бен тъкмо помагаше на Мартина и баба ѝ, Гуин Томас, да приготвят обяд. Момчето вдигна поглед от тавата с печени картофи и видя понито, което надничаше през вратата. И сега, когато галеше козината на Шилох, още не можеше да повярва, че тази прекрасна кобилка е негова.

Мартина винаги получаваше двойни подаръци на Коледа, защото рожденият ѝ ден съвпаднаше с Нова година. И този път подаръците бяха страхотни. Баба ѝ подари бежови туристически кожени обувки, две книжки за коне и бричове за езда със специална подплата отзад, за да ѝ бъде по-удобно да язди Джемси. А вчера, на късната закуска в чест на рождения ѝ ден, Бен и родителите му я зарадваха с един чифт гънки.

Нищо обаче не можеше да се сравни с вълнението, изписано на лицето на Бен, когато Шилох се появи с радостна стъпка на алеята в коледната сутрин. Въпреки че се беше научил да язди само преди няколко месеца, той беше роден ездач. Конете му откликваха, също както дивите животни на Мартина. Сякаш момчето говореше на техния език.

Шилох щеше да живее в заграждението зад къщата на Мартина, което означаваше, че

Бен, който беше чирак на Тендай – следотърсач и пазач на дивеча в резервата „Савубона“, щеше да прекарва още повече време при тях. Мартина не можеше да си намери място от радост. Бен щеше да ѝ прави компания, когато яздеше Джеми. Вместо двамата да се мъчат да се задържат заедно на гърба на белия жираф (Бен все се шегуваше, че му се забива свят от височината), щяха на воля да изследват околностите всеки път, когато им се прииска.

– Така си мислиш! – възрази баба ѝ, когато Мартина направи грешката да го изрече на глас. – Само защото след няколко седмици започваш да учиш в гимназия, не значи, че изведнъж си пораснала и можеш да се скитаеш като отвързана из резервата. Никакви нощни разходки, освен при много специални случаи, и въобще никакво яздене, ако не сте се разбрали с мен и Тендай. Не, не ме гледай така. С Бен най-добре от всички знаете, че резерватът може да бъде много опасно място.

„Както и най-красивото на света“, мислеше си сега Мартина, като гледаше обагрените в розово очертания на „Савубона“. Всяка сутрин по съмване дантелена мъгла покриваше далечния кладенец и всички гори и долини в резервата и ги обгръщаше с тайнствена пелена. Докато жаркото розово слънце

се издигаше над хоризонта, стада биволи, зебри и куду¹ бавно излизаха на паша, следвани от слонове, от чиито хоботи още капеше вода от сутрешната баня.

В тъмните пещери на Тайната долина леопарди се прибираха за грямка през деня, за да излязат отново щом падне нощта. На едно възвишение на открито се бяха отпуснали група лъвове с пълни търбуси и чакаха слънцето да стопли жълтеникавите им хълбоци. Стига да не паднеше, Мартина беше на сигурно място високо на гърба на Джеми, но за Бен и понито съвсем не беше така. Затова стояха далеч от „хищническата“ част на резервата, за да не се превърнат неволно в нечия закуска.

Може би най-хубавата част от утринния парад на природата бяха звуците. Над тридесет вида птици посрещаха новия ден със серенади. Тенгай беше научил Мартина да разпознава някои от тях. Най-лесна за разпознаване беше червеноопашката, която първа зачуруликваше към пет без петнайсет, но Мартина най-обичаше свенливите гугутки и гроздовете с техните високи, чисти трели.

¹ Куду – вид едра антилопа с красива окраска, спираловидно завити рога и малка гърбица в основата на врата

Мухоловките, коприварчетата, бюлбюлите и белоочиците бяха беквокалистите в хора, туракотата – тенори, а трогоните, мелодичните сврачки и подсвиркващите кукувици бяха звездите.

Заслушана в птичия хор, Мартина си мислеше, че това е музикалният фон на надбягването им с Бен. Под нея Джеми започна да рови с копита земята, нетърпелив да се спусне подир Шилох. Колкото и странно да изглеждаше отстрани, жирафът и понито почти веднага се сприятелиха.

– Джеми, разчитам на теб да победим – пошерна му Мартина. – Мразя да мия чинии. Хич не ми се ще да се занимавам с тях цели две седмици.

Жирафът откликна с такъв ентузиазъм, че Мартина трябваше да обвие ръце около шията му, за да не падне. Когато стигнаха до каменистия склон, той забави ход и запристъпва смутено, опипвайки всяка стъпка с дългите си крака. Мартина вкопчи крака и изви тяло назад, за да намали тежестта върху раменете му. Както и предполагаше, Бен вече беше долу в равното. Шилох набираше скорост, а изпод копитата ѝ се вдигаха бели облачета прах.

Мартина нямаше търпение да ги настигне, но не смееше да пришпорва Джеми. Само

една погрешна стъпка можеше да доведе до катастрофа. Когато слязоха в подножието на склона, Бен и понито вече бяха едва забележимо петно в далечината.

Джеми също нямаше търпение да ги настигне. Мартина едва го докосна с крака и той полетя, ускорявайки от нула до петдесет километра в час толкова бързо, че тя остана без дъх. Приведе се напред като жокей, като гледаше да не мисли за летящата под нея земя.

Жирафите познават само два вида придвижване – ход и галоп, и сега Джеми препускаше по-бързо от състезателен кон. Огромните му крачки поглъщаха разстоянието, а вятърът свистеше в ушите на Мартина, сякаш яздеше Пегас. Отстрани се мерна стадо биволи. Разбягаха се зебри. Уплашени антилопи се отдалечаваха с епични скокове като на забавен каганс.

Усещането за свобода изпълваше Мартина с шеметна радост. А доскоро не можеше да си представи, че някога отново ще бъде щастлива. Само преди една година и един ден, в нощта на Нова година – точно на рождения ѝ ден, майка ѝ и баща ѝ загинаха в пожар в дома им в Англия. Болката в сърцето на момичето беше така мъчителна, че често ѝ се искаше тя също да беше умряла. След по-

жара ѝ се наложи да дойде в Южна Африка при баба, за която никога не бе чувала.

В началото Мартина се чувстваше толкова самотна, че всяка вечер заспиваше със сълзи. Единствената ѝ утеха бяха спомените.

Появата на Дžemeи, който ѝ позволи да го язди, я спаси. В известен смисъл двамата се спасиха взаимно, защото по-късно Мартина избави белия жираф от браконieri.

Много ѝ помогна и приятелството с Бен. Настъпи време на слънчеви лъчи и поредица от малки чудеса, като музиката на любимата ѝ група, „Тејк Флайт“. Джейдън Лукас – фронтменът, също беше загубил баща си като малък и когато Мартина слушаше парчето им „Песен за татко“, имаше чувството, че поне един човек в този свят напълно разбира какво ѝ е.

Също толкова важна беше връзката с баба ѝ. Отначало Гуин Томас ѝ се стори студена и строга, но после откри, че е най-любящата баба, за която някой може да мечтае. Явно в първите месеци след случилото се Гуин също беше скърбила много за изгубената си гъщеря.

Мартина имаше още една спасителка – Грейс, лелята на Тендай, която беше *сангома*¹, лечителка. От нея момичето научи, и

¹ *Наследствен гадател и лечител, шаман при южноафриканските племена*

то само часове след пристигането си в Африка, че притежава специална гарба. Тази гарба вече беше определила съдбата на Мартина. Беше прекрасно да я има, но ѝ струваше скъпо. През изминалата година тази гарба бе носила поравно радост и ужас на двамата с Бен, който се впускаше рамо до рамо с приятелката си във всяко приключение.

Сега, когато се носеше сред величествените поля на „Савубона“, Мартина беше по-щастлива от всякога. Никой не можеше да замести родителите ѝ в сърцето ѝ, но болката намаляваше с всеки изминал ден. С всеки ден момчето ставаше все по-силно и по-силно.

– Хайде, Джемс – пошушна тя и го стисна здраво за гривата, – можеш и по-бързо!

Жиরাфът полетя. Вече настигаха Бен и Шилох. Бяха толкова близо, че чуваха бързия тропот на кобилката. Кладенецът се появи в далечината, а пътеката пред тях се раздвояваше.

Чак сега Мартина се сети да напомни на Бен да свие наляво между дърветата. Единственото, което ги делеше от безупречната градина на баба ѝ, беше високата ограда зад кладенеца.

– Бен, неее!

Твърде късно. Момчето тръгна надясно. Мартина трябваше да вземе светкавично ре-

шение. Да се откаже от надпреварата и да мие чиниите седмици наред, или да рискува да си навлече гнева на баба си. Избра второто.

Притисна левия си крак и белият жираф се спусна след понито. Скоро го изпревари. Мартина се ухили през рамо към Бен. Когато отново се обърна напред, хвойната беше толкова близо, че виждаше браздите по кората ѝ. Победата беше нейна.

Тя хвърли поглед към къщата и едва не получи инфаркт. Този човек в сянката до манговото дърво Тендай ли беше? Ами ако каже на баба ѝ? Гуин със сигурност щеше да ѝ забрани да язди Джеми поне за десет години напред. Но като погледна отново към дървото, там нямаше никого.

Шилох обаче не се отказваше. Макар цялата да беше плувнала в пот, кобилката се наслаждаваше на всяка секунда от надбягването. Присвила уши, тя летеше напред, докато трепкащите ѝ червени ноздри не се изравниха със сребърния нос на Джеми. Понито и жирафът вече тичаха в крак и едновременно прелетяха покрай хвойното дърво.

– Фотофиниш – ухили се Бен и се наведе да отхлаби юздите на запъхтяното пони. – Макар че съм почти сигурен, че Шилох ви изпревари с един мустак.

– Ще ти се! – възрази Мартина. – Джеми

спечели поне с един нос!

Двете деца се отправиха към портата, както се смееха и не спираха да се гразнят. Обикновено мълчалив, сега Бен не можеше да спре да гърдори.

– Видя ли как тичаше Шилох? Не беше ли удивителна? Знам, че я имам само от няколко дни, но не вярвам да има по-добро пони от нея в цяла Южна Африка. Толкова енергична и послушна, и бърза като светкавица...

Мартина се усмихваше. Тя изпитваше същото към Джемси, така че добре разбираше въодушевлението на приятеля си. Любовта ѝ към белия жираф растеше с всеки изминал ден.

Бен млъкна по средата на изречението.

– Мартина, виж! Пресни следи от носорози. Минали са оттук преди не повече от час-два. Изпуснали сме ги на косъм.

Двата бели носорога съвсем отскоро бяха в „Савубона“. Дойдоха от резерват на границата с Мозамбик, където върлуваха много браконieri. Мартина ги бе зървала само веднъж, и то в далечината между дърветата. В праисторическите им силуети имаше нещо, заради което изглеждаха почти нереални.

Мартина не беше много сигурна в отношението си към носорозите. Приемаше присърце спасяването и опазването на всички диви животни, но носорозите някак не те предиз-

викваха да ги гушнеш. Черните носорози се смятаха за злонравни, а белите бяха късогледу и промави. И двата вида сякаш бяха облечени в броня и Мартина си мислеше, че изглеждат някак потайни и прикрити. Жирафите, от друга страна, бяха просто прекрасни.

Стигнаха до портичката и Джеми приклекна, за да може Мартина да слезе. Тя се пресегна към оградата и взе торбата с моркови, ябълки и лук, която предвидливо беше оставила, преди да тръгнат. Докато Шилох хрупаше две ябълки и няколко ментови бонбона от гжоба на Бен, Джеми омете пет моркова и четири глави лук, премрежил очи от удоволствие.

– Още един ден в рая – въздъхна доволно Мартина.

Дори не забелязаха кога Тенгай е застанал до тях. Стоеше със скръстени пред гърдите си ръце с вид на буреносен облак. Белегът на бузата му с форма на мълния нервно пулсираше.

Още преди да е отворил уста, Мартина знаеше какво ще каже и мислено простена. Какви ти чинии! С Бен щяха да бъдат натоварени с най-отвратителните задачи в резервата поне за десет години напред.

Това му беше проблемът на рая – неприятности дебнеха отвсякъде.